

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔/๒๕๕๕

เรื่องพิจารณาที่ ๒/๒๕๕๕

วันที่ ๒๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑) กระทบต่อ สิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๗ วรรคหนึ่ง (๒) ประกอบมาตรา ๒๕๖ วรรคห้า หรือไม่

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ผู้ร้อง เสนอเรื่องเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ดังนี้

ศาสตราจารย์อมรา พงศาพิชญ์ ได้ยื่นคำร้องต่อผู้ร้องว่า การที่พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรร คลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑) บัญญัติให้มีคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (คณะกรรมการสรรหา กสทช.) โดยมีประธาน กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นองค์ประกอบของคณะกรรมการสรรหา กสทช. เป็นการขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๗ วรรคหนึ่ง (๒) ประกอบมาตรา ๒๕๖ วรรคห้า เนื่องจากบทบัญญัติ รัฐธรรมนูญดังกล่าวห้ามมิให้กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นกรรมการหรือที่ปรึกษาของ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ ด้วยเหตุนี้จึงขอให้เสนอเรื่องพร้อมความเห็นไปยัง ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย

ผู้ร้องเห็นว่า การที่พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑) บัญญัติให้ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหนึ่งในคณะกรรมการสรรหา กสทช. ซึ่งเป็นองค์กรในสังกัดฝ่ายบริหาร ในขณะที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ มีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบการใช้อำนาจอรัฐ บทบัญญัติดังกล่าวก่อให้เกิดการขัดกันแห่งผลประโยชน์ ในการทำหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญ จึงเป็นการขัดต่อสิทธิมนุษยชนในการดำรงตำแหน่งสำหรับการทำหน้าที่ของประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ อีกทั้งผลของกฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญดังกล่าวจะทำให้ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้และอาจต้องพ้นจากตำแหน่ง จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑) เป็นบทบัญญัติที่กระทบสิทธิมนุษยชน และมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๗ วรรคหนึ่ง (๒) ประกอบมาตรา ๒๕๖ วรรคห้า จึงเสนอเรื่องพร้อมด้วยความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒)

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) บัญญัติว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ ... (๒) เสนอเรื่องพร้อมด้วยความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ ในกรณี que เห็นชอบตามที่ผู้ร้องเรียนว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดกระทบต่อสิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ

บทบัญญัติรัฐธรรมนูญดังกล่าวได้บัญญัติเกี่ยวกับองค์ประกอบารรับและส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดยกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขไว้ ๒ ประการ คือ ต้องเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่กระทบต่อสิทธิมนุษยชน และเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ หลักการดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าต้องเป็นเรื่องที่มีมูลสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายฉบับใด

ฉบับหนึ่งกระทบต่อสิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ซึ่งตามคำร้องนี้ พระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ ได้ให้นิยามคำว่า “สิทธิมนุษยชน” ว่าหมายถึง ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิเสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคล ที่ได้รับการรับรองหรือคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือตามกฎหมายไทย หรือตามสนธิสัญญาที่ประเทศไทยมีพันธกรณีที่จะต้องปฏิบัติตาม

เมื่อพิจารณารัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ประกอบบทนิยามคำว่า “สิทธิมนุษยชน” แล้วเห็นว่า กรณีตามคำร้องที่ผู้ร้องเห็นชอบตามที่ ศาสตราจารย์อมร พงศพิชญ์ ซึ่งดำรงตำแหน่งประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ร้องเรียนว่า การที่พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคดีความดีและกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑) บัญญัติให้ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นองค์ประกอบหนึ่งของคณะกรรมการสรรหา กสทช. จะก่อให้เกิดการขัดกันแห่งผลประโยชน์ในการทำหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ซึ่งผู้ร้องอ้างว่า ผลของกฎหมายดังกล่าวอาจก่อให้เกิดการขัดกันแห่งผลประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาในการดำรงตำแหน่งอันสืบเนื่องจากการขัดกันของกฎหมาย นั้น กรณีมิใช่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนในอันที่จะทำให้กระทบต่อสิทธิมนุษยชนที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องแต่อย่างใด จึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย อย่างไรก็ตาม หากผู้ร้องเห็นว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ก็ชอบที่จะยื่นเรื่องให้องค์กรที่มีหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญเสนอคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยต่อไปได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

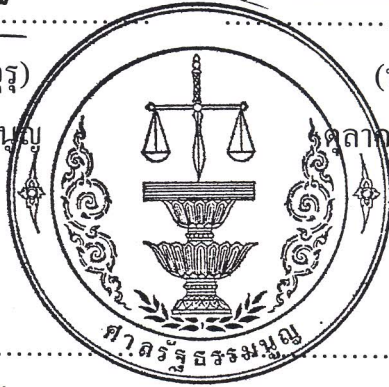
(คำสั่งที่ ๔/๒๕๕๕)

(นายจรัญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรัญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนรกิจ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ